

[Frøkjær.]

et helt Aar hen, inden Sogneraadsformanden faar aflagt Regnskab, kommer der let Klud-der i Kassebeholdningen. Derfor maa man haabe, hvis det foreliggende Lovforslag bliver til Lov, at de Frister, der er fastsat heri, maa blive overholdt.

Det, jeg her har omtalt, er i det væsentligste, hvad vi har at indvende imod Lovforslaget. Jeg vil gerne gaa ind i en saglig Forhandling om det, hvis vi derved kan faa en bedre Landkommunallov end den nugældende, men jeg maa henstille til Regeringspartierne og til den højtærede Indenrigsminister at tage Hensyn ogsaa til de Anker, jeg her har fremført mod Lovfor-
slaget.

Veistrup: Dersom Interessen for de kommunale Spørgsmaal er lige saa minimal udenfor Tinget som i Tinget, vilde der ikke være Grund til at holde nogen lang Tale. Jeg tror imidlertid ikke, det er saaledes; jeg tror tværtimod, at der rundt omkring i Befolkningen næres meget stor Interesse for Kommunernes Forhold. Alle, der har naaet Skelsaar og Alder, er i Virkeligheden interesseret i kommunale Anliggender. Og det er ikke saa mærkeligt, for en Kommunes Administration omfatter mange forskellig-
artede Spørgsmaal, ja, der er næsten ingen Grænse for, hvad der er overladt den kom-
munale Administration. Medens man mange andre Steder til Administration af de Sager, som nu en Gang berører Samfundet — det gælder f. Eks. i stor Udstrækning den sociale Forsorg —, har indrettet Statsinstitutioner, saa har man herhjemme overladt alle disse Sager til Kommunernes Administration, og jeg tror, man tør sige, at de i al Almindelighed har udført dette Arbejde tilfredsstillende, i hvert Fald har gjort det paa en god og billig Maade — derom kan der neppe være Tvivl. Men samtidig har man lagt Ansvaret over paa Kommunerne, idet man har overladt til Sogneraadene at fremskaffe en meget væsentlig Del af de Midler, der kræves til denne Administration.

Den Landkommunallov, vi lever under i Øjeblikket, er i Virkeligheden fra 1867, og jeg forstaar derfor ikke, at den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Rasmussen [Flemløse]) kunde sige, at der ikke var nogen Nødvendighed for at gaa til en Nyordning. Ganske vist, der er sket Ændringer i Landkommunalloven af 1867, den er, om jeg saa maa sige, blevet specialiseret; man har taget enkelte Bestemmelser ud af Loven og bygget en særlig Lovgivning over dem, og jeg synes med fuld Ret. Jo mere

Lovgivningen bliver specialiseret, des lettere fatteligt bliver den, og des mindre Rum bliver der for Fortolkninger. Og at en saadan Fremgangsmaade betyder meget indenfor den landkommunale Styrelse, siger sig selv, da det her meget ofte er Lægfolk, der skal administrere Loven. I Byerne er det tekniske Apparat, om jeg saa maa sige, ganske anderledes i Orden, der findes ofte juridisk uddannede Mænd indenfor selve Styrelsen, og er der ikke det, er man i Stand til let og hurtigt at skaffe sig den fornødne juridiske Assistance.

Men selv om Styrelsen indenfor Landkommunerne har været god og tilfredsstillende i al Almindelighed, er der ingen Tvivl om, at der vil være adskilligt at rette. Den gamle Landkommunallov har sikkert været en god Lov; det beviser jo dens Alder. Naar den har haft 63 Aars Bærekraft i sig, maa det være, fordi den har indeholdt et vist Fremsyn. Men ingen kan dog mene, at den Udvikling, der er foregaaet siden 1867, ikke skulde nødvendiggøre en ny Lovgivning paa dette Omraade. Der er for mig ingen Tvivl om, at en Modernisering af Landkommunalloven er tiltrængt. Vi kender jo adskillige Eksempler paa, at Mænd, som gennem Aarene har beskæftiget sig med kommunale Sager, en skønne Dag er kommet i Ulykke uden at have haft bedrageriske Hensigter. Ingen kan dog være blind for, hvilken Lykke det vilde være, hvis den nye Lov kunde affattes saaledes, at sligt i Fremtiden ikke kunde ske.

Hvad selve det foreliggende Lovforslag angaar, bliver det jo i høj Grad det kommende Udvalgs Sag at beskæftige sig med Enkelthederne, og jeg vil blot i Lighed med, hvad ærede foregaaende Ordførere har gjort, fremsætte nogle faa Udtalelser om enkelte Spørgsmaal. § 1 omhandler den kommunale Inddeling. Dette er et vanskeligt Spørgsmaal, thi Forandringer i den kommunale Inddeling vil altid volde visse Vanskeligheder, som dels skyldes økonomiske Hensyn, dels at de fleste i nogen Grad er konservervative, naar det gælder deres Tilhørsforhold til en Kommune. Jeg tror, at Folk i Almindelighed ikke holder af uden tvingende Grund at blive revet bort fra den Kommune, de har tilhørt i en Aarrække. Men der kan jo opstaa Tilfælde, hvor en Forandring i den sognekommunale Inddeling er nødvendig, og da er der efter min Mening ikke andet at gøre end at lade Autoriteterne afgøre Spørgsmaalet med den Begrænsning, som findes i § 1, Stykke 4. Naar Sagen ikke kan fremmes, uden at i det mindste een af de stedfundne Afstemninger viser Flertal for